Gunnar Ekelöf blir skåning

Gunnar Ekelöf med dottern Suzanne Charlotte i Bokesliden.

BOKESLIDEN, torsdag.

□ **Skåne har fått en ny skald. Inte en sommarpoet bland de många i Falsterbo och Österlen, utan en riktig mantalsskriven immigrant. Gunnar Ekelöf har övergett sin subventionsbyggda villalåda i Trosa för en gammal skånsk bonnalänga. Bokesliden är det klingande namnet på idyllen i Hallandsåsens blommande söderbackar, där han som bäst söker bringa reda bland böcker och prylar när inte utsikterna, solen och de drivande molnen lockar honom att på skånskt vis bara sitta.**

Det är en låg, vitrappad länga med halmtak på en grön tomt bland vajande sädesfält och linjalraka sockerbetsrader. Varken betorna eller rågen är hans, så han slipper bondens bekymmer. Ändå behöver man knappast vara diktare för att känna sig som ägare både till åsen, himlen och det glittrande Kattegatt i fonden när man spanar ut från hans höglänta gårdsplan.

Bokesliden är ett fynd, men det är inte Ekelöfs från början. Han har övertagit stället av Uppsalakonstnären Olof Arén, som med målares smak och praktiska handlag förvandlat den gamla lagården till vardagsrum och gjort ateljé av svinhuset. Grunden går i gammalrosa, och dörrar och fönster har den rätta knallblå nyansen. Arén finns kvar några veckor ännu för att måla färdigt till sin sommarutställning och för att hålla skaldebrodern vid handen bland allt det nya.

□ Gunnar Ekelöf är stockholmare av födsel, men det var länge sedan han gav upp försöken att slå rot i hemstan. Landet har fångat honom. Västkusten, Lappland och Jämtland har han prövat sedan han på 30-talet första gången blev torpare i sörmländska Hölö. Och villan i Trosa skall inte tolkas som en kapitulation för urbaniseringen, säger han själv. Jag trodde att Trosa var idyll och landsbygd. Det har väl varit, men Stockholms bläckfiskförstäder har redan hunnit dit.

Jag tycker inte om Stockholm. En stad åt skuggsidan mot ett dött hav. Jag tycker illa om trängsel, brådska, ovänlighet och övervakarmentalitet. Jag trivs inte i kotterier, varför skulle jag så bo där. Förläggare och redaktioner kan man träffa på posten. Söder ut ville jag gärna för klimatets skull. Östkustblåsten gör mig inte gott. Kom så allt papperskrånglet kring Trosavillan. Jag började spana mot Skåne, där borde vara lite mindre folkhemskt, hoppades jag.

Det ligger väl knappast för Gunnar Ekelöf att bli entusiastisk. Som en försiktig man väntar jag inte mycket varken av människor eller ting, mediterar han i trädgårdsstolen framför söderväggen, medan solen steker de ännu bleka skaldebenen. Besvikelserna blir lättare att stå ut med på det sättet. Men av Bokesliden hoppas han en del ändå, det märker man. Man sitter på trappan åt kontinenten, kåserar han. Fyra mil till Hälsingborg och 20 minuters färja. Inte för att jag speciellt längtar till Danmark eller det andra där nere, men känslan av att ha det inom gripbart räckhåll är onekligen angenäm.

Här skall jag försöka bo året runt. Men först måste det vinterbonas och dras in elektricitet. Arén har bara använt huset om somrarna. Jag vet inte om det kan bli klart till hösten.

□ Sommaren i Skåne vill Gunnar Ekelöf i varje fall inte missa. Trots att de fem tusenlapparna han nyss fick i respengar av kungen bara väntar på att bli använda. Det blir till hösten tidigast. Kanske Italien, men helst Grekland via Jugoslavien.

Arbetar gör han redan på Bokesliden, trots att böckerna bara lyfts direkt från lårarna till hyllorna och ingenting går att hitta. Men skrivmaskinen knattrar, den Arénska energin i svinstallet smittar. Två versfabler har just blivit till, och i högarna ligger material både till en essäsamling och en liten diktsamling. Det får bli vad förläggaren helst vill ha.

Ad.